

[Støtter.]

nemføres i maj-juni 1978, og vi må derfor opfordre regeringen til at arbejde positivt med på at få de omtalte problemer og vanskeligheder afklaret og løst. Direkte valg til Parlamentet er en forudsætning for på længere sigt at styrke det politiske samarbejde mellem EF-landene, og vi lægger vægt på, at dette politiske samarbejde udvikles løbende, naturligt og harmonisk.

Regeringen og flertallet i den socialdemokratiske gruppe har opstillet de velkendte to betingelser for at gå ind for afholdelse af direkte valg til Europa-Parlamentet. Den ene betingelse er obligatorisk dobbeltmandat, den anden at valgdagen skal falde sammen med valg til folketinget. I markedsudvalget har jeg efterlyst en nærmere orientering om, hvordan valget rent praktisk kan gennemføres på grundlag af disse to betingelser. Først i tirsdags, den 9. december, har vi modtaget en notits herom. Jeg kan kun læse indholdet således, at en kombination af de to betingelser ikke er mulig, ikke er til at realisere. Jeg skal nøjes med et enkelt citat fra notitsen:

„Det valgtekniske problem ved kombinationen af dobbeltmandat og afholdelse af Europa-Parlamentsvalg samtidig med folketingsvalg består således i, at det først med sikkerhed vides, hvem der er valgbar, når valget har fundet sted.“

Jeg må herefter betragte regeringens og socialdemokratiets modstand som et udtryk for den uenighed, der hersker inden for partiets rækker. Jeg beklager denne situation og opfordrer regeringen til at få orden i argumenterne og håber på, at det efterhånden vil lykkes. Jeg forstår på ministerens tale i dag, at tinget får lejlighed til at diskutere hele spørgsmålet på grundlag af et konkret lovforslag, og det er vi tilfredse med.

Mødet i Rom medførte ingen beslutninger med hensyn til Fællesskabets økonomiske politik i relation til de gældende konjunkturer; man udvekslede synspunkter, fortalte ministeren os. Netop på dette felt har regeringen brug for, at alle de øvrige EF-lande følger den samme aktivitetsfremmende kurs, som septemberforliget har planlagt herhjemme. Jeg formoder at regeringen ved forligets indgåelse forudsatte, at en tilsvarende kurs ville blive fulgt i de øvrige EF-lande.

Det må derfor være en stor og en ubehagelig skuffelse, at statscheferne ikke besluttede noget på dette helt centrale område. Har regeringen overhovedet forsøgt at vinde tilslutning til sine økonomiske teorier, eller har de andre overbevist den om, at kursen er forkert?

Jeg rejser dette spørgsmål for at gøre opmærksom på, at det er farligt at køre videre på grundlag af septemberforligets filosofi, nemlig at Danmark ved isoleret at optræde som flottenheimer kan trække sig selv op af det økonomiske morads ved håret. Det lader sig ikke gøre. Det er tydeligt for os, at regeringen og forligspartierne er gået for hurtigt frem i en selvstændig dansk konjunkturstimulerende politik. De øvrige EF-lande har sat snævre grænser for stigningen i den indenlandske efterspørgsel. Vi må derfor opfordre forligspartierne til at tage lære heraf og få sat bremserne i; den glade skovtur, som Weekendavisen betegner vor økonomiske tilstand, er ved at slutte.

Det store flertal i befolkningen har aldrig nogen sinde kunnet forstå, at vore fundamentale økonomiske svagheder kan bekæmpes med en voldsom udvidelse af det private forbrug. De enkelte familier og de enkelte virksomheder har undrende og hovedrystende set til og for deres part sparet op for at sikre sig imod en usikker fremtid. De ved, at regningen — også samfundets — skal betales, og den eneste og sørgelige udvej er nu at finansiere det øgede forbrug med endnu flere udenlandske lån. Det må ikke fortsætte. Der må spares betydelig mere på statsbudgettet i næste finansår, end man har lagt op til. Danmark kan nu engang ikke løse sine økonomiske vanskeligheder blot ved at være medlem af EF. Det påpegede vi før folkeafstemningen, og det gælder stadig.

Men hvilken økonomisk politik vil regeringen på længere sigt gøre sig til talsmand for i De europæiske Fællesskaber? Er det markedsministerens nulvækstpolitik, eller er det udenrigsministerens udtalelser om, at nulvækst er urealistisk og uønskelig, regeringen baserer sin politik på?

For os konservative er der ingen tvivl. Vi mener, at hovedopgaven for dansk økonomisk politik som for europæisk må være at genskabe vækstsamfundet ved, at vi tager vor egen nationale tårn, men også ved, at